

Sygn. akt XI W 432/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela – nie stawił się, zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2019 roku

sprawy M. D.

urozonego (...) w S.

syna Z. i K. z domu C.

obwinionego o to, że:

1) w dniach 11.06.2016 r. – 13.06.2016 r. w W. przy ul. (...) po uprzednim przecięciu cęgami linki zabezpieczającej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki C. o nr seryjnym (...) powodując straty w wysokości ok. 400 zł na szkodę M. K. (1),

tj. o czyn z art. 119§1 kw,

2) w dniu 01.05.2016 r. w W. przy ul. (...) na terenie parkingu podziemnego poziom -2 po uprzednim przecięciu cęgami linki zabezpieczającej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki S. model S. 70 wraz z linką powodując straty w wysokości ok. 450 zł na szkodę L. F.,

tj. o czyn z art. 119§1 kw.

I. Obwinionego M. D. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie z tym, że w zakresie czynu z punktu 1 (pierwszego) ustala datę jego popełnienia na 11 czerwca 2016 roku i za to na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza obwinionemu łącznie karę aresztu w wymiarze 30 (trzydziestu) dni.

II. Na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 28§4 kw orzeka obowiązek zapłaty przez obwinionego M. D. na rzecz M. K. (1) kwoty 400 (czterystu) złotych tytułem równowartości ukradzionego mienia.

III. Zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 432/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 maja 2016 roku M. D. udał się na ulicę (...) w W.. Po dotarciu na miejsce wszedł na parking podziemny, na poziom - 2. Tam przy użyciu cęgów, przeciął linkę zabezpieczającą rower marki S. model S. 70, po czym zabrał go w celu przywłaszczenia wraz z linką, powodując straty w wysokości około 450 zł na szkodę L. F.. Skradziony rower

ukrył pod schodami, celem jego późniejszego wyprowadzenia, albowiem z tego samego miejsca zabrał inny rower, na którym wyjechał.

W dniu 10 czerwca 2016 roku M. K. (2) przyjechał do pracy rowerem marki C. o numerze seryjnym (...) i pozostawił go na cały weekend przypięty linką zabezpieczającą pod Hotelem (...) przy ul. (...) w W.. W dniu 11 czerwca 2016 roku M. D. udał się pod ten hotel, gdzie po uprzednim przecięciu cęgami linki zabezpieczającej, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, powodując straty w wysokości około 400 zł na szkodę M. K. (1).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- zeznań świadka M. K. (2) (k. 198, 48),
- zeznań świadka L. F. (k. 20 – 22),
- notatki urzędowej (k. 6),
- protokołu oględzin osoby (k. 12 – 15),
- protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (k. 17 – 18),
- protokołu oględzin rzeczy (k. 24),
- protokołu zatrzymania rzeczy (k. 37 – 43),
- opinii biegłego sądowego E. G. (k. 54 – 56, 197),
- protokołu zatrzymania rzeczy (k. 58 – 66),
- zdjęcia twarzy obwinionego (k. 106),
- wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie V Wydziału Karnego w sprawie o sygn. akt V K 462/16 (k. 136),
- opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 160 – 162)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony M. D. nie stawił się na rozprawę, nie wniósł o doprowadzenie, wobec czego przeprowadzono rozprawę zaocznie.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie czynów nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, iż w dniu 01 maja 2016 roku w W. przy ul. (...) pojawił się na terenie parkingu podziemnego na poziomie – 2, skąd, po usunięciu zabezpieczenia, tj. przecięciu cęgami linki zabezpieczającej, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki S. model S. 70 wraz z linką, który następnie schował pod schodami. Fakt, iż obwiniony przebywał w tym miejscu, znajduje potwierdzenie w materiale fotograficznym zgromadzonym w sprawie (k. 42 – 43) Okolicznościom tym obwiniony nie zaprzeczał, co wynika z treści notatki urzędowej (k. 6v.). Fakt zaboru wynika również z zeznań świadka L. F. (k. 20 -22), który w sposób spójny i logiczny przedstawił przebieg zdarzenia, o którym miał wiedzę również z udostępnionego mu przez ochronę budynku materiału filmowego. Zeznania świadka w ocenie sądu są w pełni wiarygodne. Ponadto nie ulega wątpliwości, że w tym samym miejscu i czasie M. D. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia innego roweru, którym odjechał, o czym podał osobiście w dniu 24 czerwca 2016 roku (k.6), zaś z pozostałych dowodów wynika, że rower należący do L. F. ukraść w tym samym miejscu i czasie,

przy czym ukrył go pod schodami celem późniejszego wyprowadzenia – nie mógł jechać na dwóch skradzionych rowerach.

Bezspornym również pozostaje, iż M. D. w dniu 11 czerwca 2016 roku w W. udał się na ulicę (...), pod hotel (...), gdzie przeciął ęgamy linkę zabezpieczającą, po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru C. o numerze seryjnym (...), który to rower ową linką został zabezpieczony. Również i tym okolicznościom obwiniony nie zaprzeczał, co wynika także z treści notatki urzędowej (k. 6). Fakt ten wynika także ze szczegółowych zeznań świadka M. K. (1), który w sposób logiczny przedstawił przebieg zdarzenia, tak w zeznaniach w toku postępowania przygotowawczego, jak również w postępowaniu sądowym. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka, albowiem znajdują potwierdzenie również w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, tj. w dokumentacji fotograficznej przedstawiającej nagranie z monitoringu, na których widnieje osoba, dokonująca zaboru mienia w postaci roweru (k. 63-66). Osobą znajdującą się na nagraniu z monitoringu – w aktach sprawy znajdują się zdjęcia sylwetki osoby dopuszczającej się obu wykroczeń, zaś analiza owego materiału i zestawienie go ze zdjęciami obwinionego po jego zatrzymaniu (k. 13 – 15) oraz wizerunkiem jego twarzy (k. 106) – dopuszczającą się wykroczeń jest M. D.. Nagrania monitoringu opatrzone są datą 11 czerwca 2016 roku, a zatem czynu opisanego we wniosku o ukaranie jako pierwszy obwiniony dopuścił się nie w okresie czasu, a konkretnie w dniu 11 czerwca 2016 roku.

Należy podnieść, iż początkowo wobec czynów opisanych we wniosku o ukaranie prowadzone było, obok innych czynów, postępowanie przygotowawcze. Wobec wątpliwości, co do wartości ukradzionego mienia, którego dotyczy ta sprawa, dopuszczono dowód z opinii biegłego E. G.. Opiniujący dokonał wyceny skradzionych rowerów, szacując, iż rower marki S. model S. 70 wart jest około 450 złotych, zaś rower marki C. wart jest około 400 złotych i są to ich wartości rynkowe. Uwzględniając wyniki owej opinii, dochodzenie wobec tych dwóch czynów umorzono, przyjmując iż wartości ukradzionego mienia nie przekraczają kwot po 500 złotych, a co za tym idzie, sprawy te dotyczą nie przestępstw a wykroczeń. Postanowienie o umorzeniu zostało zaskarżone przez M. K. (1), po czym zostało ono uchylone i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Po podjęciu dochodzenia na nowo, przesłuchano biegłego, który podtrzymał wnioski opinii i dokonał wyjaśnienia podniesionych wątpliwości. Następnie dochodzenie przeciwko M. D. o zabór w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru C. postanowieniem z dnia 25 stycznia 2017 roku umorzono, a postępowanie w sprawie tych dwóch czynów wyłączono do odrębnego rozpoznania.

Biegły E. D., przesłuchany w toku postępowania sądowego potwierdził wnioski opinii przygotowanej w toku postępowania przygotowawczego. Sąd w pełni dał wiarę opinii biegłego E. G.. Została ona wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz analizie informacji o cenach rynkowych wycenianych rowerów, w tym informacjach internetowych oraz uzyskanych w komisach, na bazarach oraz sklepach z używanymi rowerami. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna, pozbawiona sprzeczności wewnętrznych, uwzględniająca całokształt okoliczności faktycznych, zgodna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – w pełni logiczne.

Wobec wątpliwości co do zdrowia psychicznego obwinionego, przeprowadzono dowód z opinii biegłego psychiatry A. K., który to dowód sąd w całości uwzględnił. Z opinii tej wynika, że stan psychiczny M. D. nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność obwinionego w chwili czynów i prowadzonego postępowania nie budzi wątpliwości. W ocenie sądu opinia została sporządzona rzetelnie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem zawodowym przez osobę kompetentną. Opinia biegłego jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności, a wnioski z niej wynikające są należycie uzasadnione.

Przedmiotem ochrony wykroczenia kradzieży, które stypizowane jest w art. 119§1 kw jest własność, posiadanie i inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej o wartości nie przekraczającej 500 zł. Ustawowe znamię kradzieży z art. 119§1 kw określa zachowanie sprawcy, które polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej. Rzecz jest cudza gdy ma właściciela i jest nim inna osoba niż sprawca. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Do wypełnienia znamion

konieczne jest zaistnienie okoliczności, że wyjęcie rzeczy spod władztwa następuje wbrew woli osoby nią władającej, a także bez żadnej ku temu podstawy. Zachowanie sprawcy musi być zatem ukierunkowane na ściśle określony cel, jakim jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej, objęcie jej w posiadanie. Niezbędne jest tutaj wykazanie, że sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania tzn. zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz. Zabór rzeczy musi też nastąpić w celu przywłaszczenia, tzn. włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku połączonego z trwałym pozbawieniem władztwa nad rzeczą jej dotychczasowego właściciela. Kradzież jest zakończona z chwilą, gdy sprawca zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzenia tą rzeczą urzeczywistnić czy nie. Wykroczenie stypizowane w art. 119§1 kw może zostać popełnione jedynie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

Na podstawie materiału dowodowego przeprowadzonego w toku postępowania dowodowego oraz po przeprowadzeniu jego analizy należy obwinionemu przypisać umyślne działania w zamiarze bezpośrednim. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, co do tego, że obwiniony M. D. dopuścił się zarzucanych mu czynów z pełną świadomością ich ciężaru, z premedytacją, wiedząc, iż później skradzione przedmioty zostaną przez niego sprzedane jako własne, co też w sprawie roweru pokrzywdzonego M. K. (1) się ziszcilo, a co wynika z notatki urzędowej – k. 6. Nie umknęło również uwadze sądu, że obwiniony M. D. uczynił sobie z popełniania wykroczeń i przestępstw tego rodzaju sposób zarobkowania, co w ocenie sądu wymaga surowego potępienia.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, który uznał za znaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił także rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem – przywłaszczenie mienia, stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. M. D. jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa kradzieży oraz kradzieży z włamaniem, w tym w warunkach powrotu do przestępstwa. Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynu, jak również właściwości i warunki osobiste sprawcy zdaniem sądu jedynie kara aresztu w wymiarze 30 dni orzeczona łącznie na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 9§2 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyny przez obwinionego popełnione oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. W ocenie sądu zastosowanie tej kary będzie wystarczające do wdrożenia obwinionego do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć, a jeżeli nie, to spowoduje wyeliminowanie obwinionego na maksymalnie (w sprawach o wykroczenia) możliwy czas z życia publicznego, aby uniemożliwić mu łamanie porządku prawnego.

Jednocześnie, mając na uwadze charakter popełnionych wykroczeń, na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 28§4 kw orzeczono obowiązek zapłaty przez obwinionego M. D. na rzecz M. K. (1) kwoty 400 złotych tytułem równowartości uszkodzonego mienia.

Mając zaś na uwadze, iż ukarany przebywa w chwili obecnej w jednostce penitencjarnej i nie osiąga żadnych dochodów, na podstawie art. 121§1 kpw w zw. z art. 624§1 kpk zwolniono obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż nie byłby w stanie ich uiścić.